

bels fordi en stor Del af disse Embeds- og Bestillingsmænd ere ældre Folk, for en stor Del Familiefædre, dels ogsaa — og det er et Hensyn, jeg mener man er berettiget til at fremhæve og som en lovgivende Forsamling ogsaa bør tage — fordi deres Stilling med Nødvendighed til dem stiller Fordringer, som de Andre neppe ere undergivne. Saaledes som Sagen jo nu foreligger, efter at det andet Thing har vedtaget det erede Flertals Forslag, altsaa med Tillæg til Lønninger af indtil 4,400 Kr., ser jeg heller ikke rettere, end at det forholder sig fuldstændig rigtig, hvad idag er fremhævet flere Gange, at Vedtagelsen af et hvilket som helst andet Forslag end Flertallets, f. Ex. af Tillæg til Lønninger af indtil 2,500 Kr. er ensbetydende med Lovforslagets Bortfalden; og dette sidste er, — hvilken Betydning man end vil tillægge de andre af mig fremsatte Momenter — efter min Mening aldeles afgørende for dem, der som jeg formene, at der her er Tale om at indbefomme en Forbring, som med Rette kan stilles fra Statens Embeds- og Bestillingsmænds Side, og som Staten efter min Mening for sin egen Skyld maa indbefomme. Jeg stemmer altsaa for Landsthingets Redaktion, for Flertallets Indstilling; men jeg kan ikke slutte, uden at gjøre et Par enkelte ganske korte Bemærkninger med Hensyn til Stillingen, saaledes som den kommer til at foreligge, orsaavidt man ikke gaar den af mig anbefalede Vej. Jeg skal ikke komme vidtløftig ind derpaa, men kun udtale min Tak til den høitærede Finantsminister, fordi Regjeringen ikke agter at lade Sagen falde med den Afstemning, som finder Sted her idag, og hvis Resultat formentlig ikke er tvivlsomt. Og det glæder mig, at Regjeringen nu vil søge at gjøre den efter min Mening i 1879 gjorte Feil god igjen ved — saaledes forstod jeg den høitærede Finantsminister — at bringe Spørgsmaalet om et Dyrtidstillæg i Forbindelse med det foreliggende Finantslovsforlag. Men Et vil jeg gjøre opmærksom paa: Jeg ser ikke, at den høie Regjering kan notes med at bringe Forslaget frem paa det foreliggende Finantslovsforlag, altsaa for det kommende Finantsaar. Jeg ser nemlig ikke rettere, end at den for Dieblisset tilstedeværende Dyrtid — for at bruge det Udtryk som den meget erede Finantsminister bejente sig af — med Nødvendighed kræver, at der fra Regjeringens Side, og det maa jo helst være Regjeringen, der tager denne vigtige Sag i sin Haand, fremkommer Forslag og saa til den Tillægsbevillingslov, som endnu ligger i Finantsudvalget og som har Betydning for indværende Finantsaar, altsaa Forslag om at afhjælpe den iøvrigt ikke alene i Dieblisset, men for en stor Del af det indværende Finantsaar herskende Dyrtids Tryk. Jeg anser det, som sagt, for aldeles nødvendigt, for at Regjeringen kan fyldestgjøre de Fordringer, som den nu med Rette stiller til sig

selv, at begge disse to Hensyn iagttages, at man altsaa indbefommer Embedsmændenes berettigede Krav baade for indværende Finantsaar, set under Synspunktet af Forholdene i denne Winter, og for det kommende Finantsaar, og jeg søler mig fuldt overbevist om, at forsaavidt Regjeringen vil gaa denne Vej, vil den være sikker paa at faae fuld Tilslutning hos alle dem, der saaledes som jeg anse Spørgsmaalet om en Afhjælpning, en Forbedring af de Krav, hvorunder Statens Embeds- og Bestillingsmænd nu virke, for paatrængende. Hertil skal jeg indskrænke mig.

Bale: Jeg har flere Gange udtalt, at jeg ikke kunde tro Andet, end at, naar der kunde tilveiebringes et Flertal i denne Sal om andre Spørgsmaal, maatte der ogsaa om den Sag, der foreligger her, kunne tilveiebringes et Flertal. Naar man ser Sagen i og for sig i Forhold til den Dyrtid, der hersker, er det vistnok aldeles i sin Orden, at Følelsen træder stærkere frem. De, der ikke se dybere i Tingene end til, hvad den øieblikkelige Forhandling idag vil føre til, ville maaske kunne sige: Det er haardt, at et Flertal i Folkethinget forhindrer en Lov i at komme ud, hvorved dog en stor Del af disse Embedsmænd, der lide haardest under Dyrtiden, ville faae et Tillæg, og Afgjørelsen her, ved at stemme for det Forslag, Thinget tidligere har stemt for, vil jo sige det Samme som, at dermed er Loven forkastet. Den høitærede Confeilspræsident har jo imidlertid stillet sig paa det Standpunkt, at man ikke kan sige, at selve Sagen dermed er bortfalden; men der er Haab om endnu i denne Samling at kunne staffe de Embedsmænd, som føle sig trykkede under Dyrtiden, et Tillæg. Jeg skal ikke negte, at, naar jeg hørte min Ven fra Ungdommen af, det erede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen), holde et Foredrag idag af den Bestaffenhed, som det var, maa jeg sige, at enhver Mand, der kjender til Stillingen her i Thinget, maa kunne sige sig selv, at det er ikke ad den Vej, som det erede Medlem udtalte sig for, man opnaar at faae et Tillæg. Det erede Medlem staaar jo dog paa et aldeles inkonsekvent Stede. Dette tilfældige Tal 4,400 — thi jeg kalder det et tilfældigt Tal — er jo, naar der tales om at staffe hele Embedsstaten en midlertidig Lønningsforbedring, et aldeles vilkaarligt Tal, og naar man gaar over til at tale om Dyrtidstillæg, saa er jo vort Tal ligesaa berettiget som de Andres; det er kun en Skjønssag. Der kan være dem, der staa lige paa Grændsen af de 4,400 Kr., og som efter deres Stilling i Samfundet, efter de Fornødenheder, de have vænnet sig til, maaske kunne trænge ligesaa haardt som de Andre, idet de have større Fornødenheder, leve paa anden Maade, have anden Omgangs-kreds og derfor ogsaa føle Trykket af de høie Priser paa alle Livets Fornødenheder maaske haardere end